

Kedves Kanizsai Közösség!

Hol vagyunk mi, kanizsai régi játszótársak?! A régi városlakókat jelképezve, az újaknak felhívva a figyelmét: köszönöm a KKK-nak, hogy a Halis István Városi Könyvtár után itt és most is helyet ad Tarnóczky Attila csodálnivaló „Hol, mi? – Kanizsai házak és lakói” című művének, mely most papírfolyamból függőleges tárlattá varázsolt rendhagyó kiállításként emelkedik itt előttünk.

Büszke vagyok arra, hogy barátként is üdvözölhetem Tarnóczky Attilát, aki lokálpatrióta példaemberként mint városvédő, közéleti ember és tanár számomra akár a „Szeretlek Kanizsa!”-mozgalom 1. embere is lehetne. A Podmaniczky-díjas, „Nagykanizsa Oktatásáért”- díjas, „Az év civil embere” elismeréssel is rendelkező önkéntes városvédő igazán sokat tett kanizsai épített környezetünk, kulturális örökségünk értékeinek védelméért.

Tarnóczky Attila volt már megmentője a látóhegyi barokk kápolna oltárának, és régebben a kanizsai kórház kerítésének, a főtéri szökőkútnak, az Ady utcai harangjátéknak, városi kandelábernek, a Kutyaszorítónak,... és még lehet a Suszterallénak... A ragaszkodó és csapongó, szenvedélyes játékos lokálpatrióta számomra legkedvesebb ötlete a kb. 150 táblából álló 2003-tól induló helytörténeti márványtáblasorozata a legpatinásabb kanizsai épületeken. Hihetünk abban, hogy a „táblás házak” az időnek is jobban ellenállnak, s általuk még jobban megismerjük és megszeretjük Kanizsát. Mert nem lebontani, hanem megőrizni kell...! Ez már a 2007-ben kiadott „Várostörténeti mozaikok” című könyv által is látszott.

S a „Hol mi?” – honlap 2009-től önálló életre kelt. A mára 1423 oldalas, 500 kanizsai épületet és 2900 fotót tartalmazó adatbázis szinte a Barbarits-féle Nagykanizsa-monográfiához hasonlítható jelentőségében. Még akkor is, ha valószínűleg a „Hol mi?”-ből nem lesz könyv.

Viszont lett ez a függőleges kiállítás, mely performance-jelleggel színházi hatást és látványt varázsol ide a papírcsíkot forgatva: az idősebbeknek nosztalgiaként is, a fiatalabbaknak szűkebb hazánk megismerésére. Rácsodálkozás ez, afféle szerelmes földrajz. A minőségi városlakó, a polgár: ismeri települése történetét, vállalja városa múltját, részt vesz a közösség életének alakításában. Kívánom, segítse ez a kiállítás is, hogy minél többen mondják és vallják: szeretlek Kanizsa, mert szülőföldem és/vagy otthonom vagy!

Kiss Dénest, a kanizsai gimnazistánkból lett babérkoszorús költőt idézve (város a magasból!): „Most már mint ifjúságom/örökké főnről látom/ a várost és a tájat/ és édesded hazámat/ S fölöttem ahogy rég volt/ ejtőernyő az égbolt/ selyme sugárzó kéken/ ringatja sok emlékem”

A szépszámú kanizsai lokálpatrióta könyvek és kiadványok sorában Tarnóczky Attila munkája a „homo digitális” korában a legfontosabbak közül való. Mert lokálpatrióta érzésünk egyik fő meghatározója éppen épített környezetünk színvonala és eszmei értéke. Büszkék lehetünk 27 műemlékünkre, 76 keresztünkre, 5 minket elérő utunkra, 3 háromszög-alakú terünkre, és így tovább... De leginkább a „Hol mi?” adatbázisára, mert így is manifesztni tudjuk, hogy van miért szeretni Kanizsát... Számomra ezért is fontos ez a honismereti olvasókönyv! (Tényleg, nem lehetne ebből egy valódi Honismereti Olvasókönyvet csinálni?!)

Városlakótársunk, Tarnóczky Attila, köszönjük! (És köszönjük Halis István Városi Könyvtár, Thúry György Múzeumunk, Kanizsai Kulturális Központ...!) (Nem lehetne a következő ilyen kiállítás a Batthyány Lajos Gimnáziumban?!)

Köszönöm, hogy köszönhettem ezt az időutazást Kanizsán!

Balogh László
„képviselő”

(Elhangzott 2013. március 16-án a HSMK-ban a „Hol mi?” kiállítás megnyitóján.)